

CALEA ÎNĂLȚĂRII

„EU SUNT CALEA, ADEVĂRUL
ȘI VIAȚA. NIMENI NU VINE
LA TATAȘ DECĂT PRIN MINE”.
(IOAN 14, 6)

Periodic de spiritualitate și atitudine creștină ortodoxă, editat de Parohia Înălțarea Domnului, Târgu-Jiu, județul Gorj
Anul II, nr. 8, aprilie, 2010

VINDE ESTE CREDINȚA ADEVĂRATĂ DIN SUFLETUL NOSTRU?

„Duhul umilit, inima înfrântă și smerită,
Dumnezeu nu o va urgisi.” (Psalmul 50)

Ați făcut vreodată comparație între viața simplă și curată a bunicilor noștri, de care am avut și noi uneori

CVPRINS:

- Deniile din Săptămâna Mare (pag. 2)
- Iisus din copilărie (pag. 2)
- Învierea Domnului (pag. 3)
- Predică de Paști a Sfântului Ioan Gură de Aur (pag. 4)
- Izvorul Tămăduirii (pag. 4)
- Cuvânt la Duminica Tomii (pag. 5)
- Pe sfinți îi avem cu noi întotdeauna (pag. 6)
- Dragostea nu pizmăiește (pag. 6)
- Pagina copiilor (pag. 7)
- Cuvânt la Duminica Mironosițelor (pag. 8)
- Sfântul Gheorghe (pag. 9)
- Cuvânt la Duminica Slăbănogului (pag. 10)
- Măinile mamei mele (pag. 11)
- Înviere (pag. 11)
- Cuvânt din Pateric (pag. 11)
- Rugăciune pentru vrăjmași (pag. 12)
- Grupul Parohial de Tineret (pag. 12)
- Din viața parohiei (pag. 12)
- lubește (pag. 12)

parte în copilărie, și viața complicată, stresantă pe care o trăim acum?

Ne gândim că societatea a evoluat, s-a dezvoltat, nu mai trăim acele vremuri, astăzi suntem stresați și agitați, nu mai avem timp să spunem măcar o rugăciune.

Oare nu este vina noastră? Nu ne complicăm singuri viața? Ne mai facem noi timp să ne minunăm de toate câte ne-a lăsat Creatorul, mai privim noi un răsărit sau un apus de soare, un cer înstelat sau o floare care tocmai a răsărit? Ce minunății! Câtă taină există în crearea fiecărui lucru!

Totuși, nu ne-am pierdut credința, spunem noi, mai mergem duminica la biserică, mai ținem post, ne mai rugăm în rezezeală, mai dăm ceva de pomană. Dar toate acestea, am putea să recunoaștem că, deseori, le îndeplinim din obișnuință amestecată cu o oarecare superficialitate.

Să ne amintim cum duceau buncii noștri o viață simplă după rânduiala creștină. Și atunci erau probleme, greutăți, precum munca istovitoare la câmp.

Nu citeau psalmi sau acatiste decât, poate, în momente de cumpănă, însă când se trezeau, când se așezau la masă și după aceea, când se pregăteau de culcare, îngenuncheau în fața icoanei cu capul plecat și rosteau câteva cuvinte simple care izvorau din suflet.

Când posteau, toată familia făcea asemenea. Își manifestau sentimentele sincer, fără ascunzișuri și atunci când greșeau erau conștienți că Cineva îi vede și vor da socoteală pentru faptele lor.

Astăzi facem tot posibilul să ne autodistrugem: sufletul, trupul și mintea. Zicem că s-au schimbat vremurile, dar se pare că noi ne-am schimbat cel mai mult.

Domnul Dumnezeu ne oferă dragostea Lui, dorește să-l fim prieteni, să vorbim cu El în sufletul nostru, ne dăruiește tot ce este mai frumos în această lume, dar cine mai are timp de toate acestea?

Să căutăm momente de liniște, în care ne putem ruga, să încercăm să ducem o viață simplă și curată alături de Cel care ne-a dat viață și libertatea de a decide ce vrem să facem cu ea.

„Doamne, Îți mulțumesc că mi-ai dăruit viață și m-ai lăsat să mă bucur de toate lucrurile Tale. Ajută-mă să fac voia Ta!”.

Ionela Neagoe

A zis avva Grigore (Grigore de Nazianz):

„Pe acestea trei le cere Dumnezeu de la tot omul botezat: credință dreaptă de la suflet, adevăr de la limbă, curăție de la trup.”

(Pateric – Despre avva Grigore Teologul)

Biserica Înălțarea Domnului, din Târgu-Jiu
(zona Paralela 45)

Deniile din Săptămâna Mare

Începând cu seara Floriilor până în Vinerea Mare inclusiv, în toate bisericile ortodoxe se săvârșesc slujbe speciale, cunoscute sub denumirea de Denii.

Cuvântul „denie” provine din cuvântul slav „vdenia” și înseamnă slujbă de seară. Denia, ca slujbă de dimineață săvârșită seara, are ca scop transformarea întunericului în lumină.

În Transilvania, întâlnim cuvântul „straște” pentru denii. Acest termen are semnificația de „patimă”. Expresia „a merge în străști” înseamnă „a merge la denii”.

Deniile se săvârșesc numai în două săptămâni din timpul unui an bisericesc și anume: în săptămâna a cincea și a șaptea din Postul Paștelui.

Luni, în Săptămâna Sfințelor Pătimiri, Biserica ne aduce aminte de Patriarhul Iosif care a fost vândut de frații săi în Egipt. El este o preînchipuire a lui Hristos, vândut de Iuda.

Tot în timpul deniei de luni, se face pomenirea smochinului neroditor, care s-a uscat blestemat, fiind de Domnul. Smochinul reprezintă pomul păcatului și secătuirea Legii celei vechi. Dumnezeu cere de aici înaintea roada Legii celei noi, a harului venit prin Iisus Hristos.

Marți se pomenește de pilda celor zece fecioare. Această pildă este un îndemn la priveghere și la trezire.

Miercuri este ziua în care se face pomenirea femeii păcătoase, care la cina din casa lui Simon Leprosul a turnat mir de mare preț pe capul lui Hristos, pe când era la masă. Acum este și momentul când Iuda merge să-L vândă pe Hristos, pe treizeci de arginți.

În Sfânta și Marea Joi, prăznuim patru fapte: Spălarea picioarelor ucenicilor de către Mântuitorul, Cina cea de taină - care Hristos a prefigurat jertfa Sa prin frângerea pâinii, rugăciunea cea mai presus de fire din Ghetsimani și trădarea Domnului de către Iuda. Specifică deniei de joi seara este citirea celor 12 Evanghelii, în care sunt relatate patimile lui Hristos și scoaterea solemnă a Sfintei Cruci în mijlocul bisericii.

În Sfânta și Marea Vineri, se prăznuiesc sfințele și mântuitoarele Patimi ale lui Hristos. Este pomenită și mărturisirea făcută pe cruce de tâlharul recunoscător, cel care a fost răstignit împreună cu El.

În această zi, nu se oficiază slujba Liturghiei și este recomandată zi de post negru. Denia Prohodului, adică slujba înmormântării lui Hristos, se deosebește de celelalte prin cântarea Prohodului Domnului și prin ritualul înconjurării bisericii cu Sfântul Epitaf.

www.crestinortodox.ro

Iisus din Copilărie

Iisuse, ca să te urci la Ierusalim de Florii, treceai și prin orașul unde eram la școală.

Cum Te așteptau sufletele de copii să vii, plângând pe la gazde, în cămăruța goală.

Tu le binecuvântai și le trimiteai, iarăși, la părinți.

Cu rusticele căruțe, pornindu-le acasă, sub soarele Crucii fierbinți, pe drumuri domoale de țară.

Și-ajungeam pe la casele noastre, prin sate, înaintea rândunelilor întârziate.

Amurgurile își pierdeau în cer rășina prin nori, într-un chip de răstigniri și vedenii.

Clopoțele măhnite înmormântau lumina și lin o coborau amestecând-o în Denii.

Toată săptămâna Ți-o închinam numai Ție și patimilor Tale înfricoșate.

Dar bătea în noi, ascuns, tainica bucurie, că toate sunt un joc măreț și că Tu le birui pe toate.

Joi alergam în cete la pădure, să adunăm toporași și vioarele.

Umpleam de chiot și cântec dealurile sure, uitând că ești mort și că o să Te împodobim cu ele.

Zăceau pe Sfânta Masă biete de flori vinete, înfrigate încă.

Dar printre ele lucea vie zugrăvită pe icoană, roșia floare a coastei Tale însângerate, stropită cu sânge picurat din coroană.

Iar dacă zarzării erau înfloriți, făceam jaf.

ȘTe înăbușeam sub troiene de cununite, pe Tine și tot alaiul de pe Sfântul Epitaf: Iosif, Nicodim, Mironosițe și Maica Domnului cu marama pe coșițe.

Vineri, Te prohodeam apoi de-a binelea, iar Biserica era o slavă de fum și pară.

Vădanele boceau toți morții pe-afară.

Mama mă strângea la piept cu suspine și muream și noi toți cu Tine.

Până ce Duminica înviam iară, Tu să Te urci la cer și să Te Schimbi la Față, iar noi să ne întoarcem jinduți la viață, la ouă, la miel, la cozonaci și la scrâncioburi, alinați între copaci.

Mântuitorule încununat cu spini, oricâte amărăciuni am înghițit pe cale, ni-s încă stupii sufletului plini de toată mierea amintirii Tale!

Magdalena Szabo

Fondator: Biserica „Înălțarea Domnului”, Târgu-Jiu, str. Victoriei-Săvinești (zona Paralela 45).

Telefoane: 0723.523.449 sau 0745.400.586.

Redactori:

- Preot paroh Marius-Olivian Tănăsie
- Preot Il Gheorghe Ionașcu
- Monica Sîrbu
- Radu-Bogdan Buțu
- Cristian-Ioan Ghiran
- Ionela Neagoe
- Tiberiu Grigoriu.

Colaboratori:

Lavinia Blîndu
Magdalena Szabo

Redacția are dreptul luării deciziei de publicare și stabilirii datei și formei de apariție, integrală sau parțială, după caz, a materialelor primite spre publicare.

Începutul Domniei Lui – Sfintele Paști (4-6 aprilie)

Sf. Evanghelia ce se citește în cadrul slujbei Învierii: Sf. Ev. Matei 28, 1-15

„După ce a trecut sâmbăta, când se lumina de ziua întâi a săptămânii (Duminică), au venit Maria Magdalena și cealaltă Marie, ca să vadă mormântul. Și iată s-a făcut cutremur mare, că îngerul Domnului, coborând din cer și venind, a prăvălit piatra și ședea deasupra ei. Și înfățișarea lui era ca fulgerul și îmbrăcămintea lui albă ca zăpada. Și de frica lui s-au cutremurat cei ce păzeau și s-au făcut ca morți. Iar îngerul, răspunzând, a zis femeilor: Nu vă temeți, că știu că pe Iisus cel răstignit Îl căutați. Nu este aici; căci S-a sculat precum a zis; veniți de vedeți locul unde a zăcut. Și degrabă mergând, spuneți ucenicilor Lui că S-a sculat din morți și iată va merge înaintea voastră, în Galileea; acolo Îl veți vedea. Iată v-am spus vouă. Iar plecând ele în grabă de la mormânt, cu frică și cu bucurie mare au alergat să vestească ucenicilor Lui. Dar când mergeau ele să vestească ucenicilor, iată Iisus le-a întâmpinat, zicând: Bucurați-vă! Iar ele, apropiindu-se, au cuprins picioarele Lui și I s-au închinat. Atunci Iisus le-a zis: Nu vă temeți. Duceți-vă și vestiți fraților Mei, să meargă în Galileea, și acolo Mă vor vedea. Și plecând ele, iată unii din strajă, venind în cetate, au vestit arhierilor toate cele întâmplate. Și, adunându-se ei împreună cu bătrânii și ținând sfat, au dat bani mulți ostașilor, zicând: Spuneți că ucenicii Lui, venind noaptea, L-au furat, pe când noi dormeam; și de se va auzi aceasta la dregătorul, noi îl vom îndupleca și pe voi fără grijă vă vom face. Iar ei, luând arginții, au făcut precum au fost învățați. Și s-a răspândit cuvântul acesta între iudei, până în ziua de azi”.

4 Aprilie, Duminică - Sf. Ev. Ioan 1, 1-17

„La început era Cuvântul și Cuvântul era la Dumnezeu, și Dumnezeu era Cuvântul. Acesta era întru început la Dumnezeu. Toate prin El s-au făcut; și fără El nimic nu s-a făcut din ce s-a făcut. Întru El era viață și viața era lumina oamenilor. Și lumina luminează în întuneric și întunericul nu a cuprins-o. Fost-a om trimis de la Dumnezeu, numele lui era Ioan. Acesta a venit spre mărturie, ca să mărturisească despre Lumină, ca toți să creadă prin el. Nu era el Lumina, ci ca să mărturisească despre Lumină. Cuvântul era Lumina cea adevărată, Care luminează pe tot omul care vine în lume. În lume era și lumea prin El s-a făcut, dar lumea nu L-a cunoscut. Întru ale Sale a venit, dar ai Săi nu L-au primit. Și celor câți L-au primit, care cred în numele Lui, le-a dat putere ca să se facă fii ai lui Dumnezeu, Care nu din sânge, nici din poftă trupească, nici din poftă bărbătească, ci de la Dumnezeu s-au născut. Și Cuvântul S-a făcut trup și S-a sălășluit între noi și am văzut slava Lui, slavă ca a Unuia-Născut din Tatăl, plin de har și de adevăr. Ioan mărturisea despre El și striga, zicând: Acesta era despre Care am zis: Cel care vine după mine a fost înaintea mea, pentru că mai înainte de mine era. Și din plinătatea Lui noi toți am luat, și har peste har. Pentru că Legea prin Moise s-a dat, iar harul și adevărul au venit prin Iisus Hristos”.

5 Aprilie, Luni - Sf. Ev. Ioan 1, 18-28

„Pe Dumnezeu nimeni nu L-a văzut vreodată; Fiul cel Unul-Născut, Care este în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut. Și aceasta este mărturia lui Ioan, când au trimis la El iudeii din Ierusalim, preoți și leviiți, ca să-l întrebe: Cine ești tu? Și el a mărturisit și n-a tăgăduit; și a mărturisit: Nu sunt eu Hristosul. Și ei l-au întrebat: Dar cine ești? Ești Ilie? Zis-a el: Nu sunt. Ești tu Prorocul? Și a răspuns: Nu. Deci i-au zis: Cine ești? Ca să dăm un răspuns celor ce ne-au trimis. Ce spui tu despre tine însuși? El a zis: Eu sunt glasul celui ce strigă în pustie: «Îndreptați calea Domnului», precum a zis Isaia prorocul. Și trimișii erau dintre farisei. Și l-au întrebat și i-au zis: De ce botezi deci, dacă tu nu ești Hristosul, nici Ilie, nici Prorocul? Ioan le-a răspuns, zicând: Eu botez cu apă; dar în mijlocul vostru Se află Acela pe Care voi nu-L știți, Cel care vine după mine, Care înainte de mine a fost și

Căruia eu nu sunt vrednic să-I dezleg cureaua încălțăminteii. Acestea se petreceau în Betabara, dincolo de Iordan, unde boteza Ioan”.

6 Aprilie, Marți - Sf. Ev. Luca 24, 12-35

„Și Petru, sculându-se, a alergat la mormânt și, plecându-se, a văzut giulgiurile singure zăcând. Și a plecat, mirându-se în sine de ceea ce se întâmplase. Și iată, doi dintre ei mergeau în aceeași zi la un sat care era departe de Ierusalim, ca la șaizeci de stadii, al cărui nume era Emaus. Și aceia vorbeau între ei despre toate

întâmplările acestea. Și pe când vorbeau și se întrebau între ei, și Iisus Însuși, apropiindu-Se, mergea împreună cu ei. Dar ochii lor erau ținuți ca să nu-L cunoască. Și El a zis către ei: Ce sunt cuvintele acestea pe care le schimbați unul cu altul în drumul vostru? Iar ei s-au oprit, cuprinși de înfrustare. Răspunzând, unul cu numele Cleopa a zis către El: Tu singur ești străin în Ierusalim și nu știi cele ce s-au întâmplat în el în zilele acestea? El le-a zis: Care? Iar ei l-au răspuns: Cele despre Iisus Nazarineanul, Care era proroc puternic în faptă și în cuvânt înaintea lui Dumnezeu și a întregului popor. Cum L-au osândit la moarte și L-au răstignit arhierii și mai-marii noștri; iar noi nădăjduiam că El este Cel ce avea să izbăvească pe Israel; și, cu toate acestea, astăzi este a treia zi de când s-au petrecut acestea. Dar și niște femei de ale noastre ne-au spăimântat ducându-se dis-de-dimineț la

mormânt. Și negăsind trupul Lui, au venit zicând că au văzut arătare de îngeri, care le-au spus că El este viu. Iar unii dintre noi s-au dus la mormânt și au găsit așa precum spusese femeile, dar pe El nu L-au văzut. Și El a zis către ei: O, nepricepuților și zăbavnici cu inima ca să credeți toate câte au spus prorocii! Nu trebuia, oare, ca Hristos să pătimească acestea și să intre în slava Sa? Și începând de la Moise și de la toți prorocii, le-a tâlcuit lor, din toate Scripturile cele despre El. Și s-au apropiat de satul unde se duceau, iar El se făcea că merge mai departe. Dar ei îl rugau stăruitor, zicând: Rămâi cu noi că este spre seară și s-a plecat ziua. Și a intrat să rămână cu ei. Și, când a stat împreună cu ei la masă, luând El pâinea, a binecuvântat și, frângând, le-a dat lor. Și s-au deschis ochii lor și L-au cunoscut; și El s-a făcut nevăzut de ei. Și au zis unul către altul: Oare, nu ardea în noi inima noastră, când ne vorbea pe cale și când ne tâlcuia Scripturile? Și, în ceasul acela sculându-se, s-au întors la Ierusalim și au găsit adunați pe cei unsprezece și pe cei ce erau împreună cu ei, care ziceau că a înviat cu adevărat Domnul și S-a arătat lui Simon. Și ei au istorisit cele petrecute pe cale și cum a fost cunoscut de ei la frângerea pâinii”.

Predică de Paști a Sfântului Ioan Gură de Aur

„De este cineva bun credincios și iubitor de Dumnezeu, să se îndulcească de acest praznic bun și luminat; de este cineva slugă înțeleaptă, să intre bucurându-se întru bucuria Domnului său;

De s-a ostenit cineva postind, să-și ia acum dinarul; de a lucrat cineva din ceasul dintâi, să-și ia astăzi dreapta plată; de a venit cineva după ceasul al treilea, mulțumind să prăznuiască; de a ajuns cineva după ceasul al șaselea, nimic să nu se îndoiască, că de nimic nu se va păgubi; de a întârziat cineva

până în ceasul al nouălea, să se aproprie, nimic îndoindu-se; de a ajuns cineva numai în ceasul al unsprezecelea, să nu se teamă că a zăbovit, că milostiv fiind Stăpânul, primește pe cel din urmă ca pe cel dintâi; odihnește pe cel din al unsprezecelea ceas, ca și pe cel ce a lucrat din ceasul întâi; pe cel de pe urmă îl miluiește și pe cel dintâi îl mângâie; și aceluia plătește și acestuia dăruiește și faptele primește și cu voința se împacă, și lucrul cinstește și socoteala o laudă.

Pentru aceasta, intrați toți întru bucuria Domnului nostru și cei dintâi și cei de al doilea luați plata. Bogații și săracii împreună dănuți. Cei ce v-ați înfrânat și cei leneși cinstiți ziua. Cei ce ați postit și cei ce n-ați postit, veseliți-vă astăzi. Masa este plină, ospătați-vă toți; vițelul este mare, nimeni să nu iasă flămând, toți vă îndulciți de ospățul credinței; toți luați bogăția bunătății. Nimenea să nu plângă pentru sărăcie, că s-a arătat împărăția cea de obște. Nimenea să se tânguiască pentru păcate, că iertarea din groapă a răsărit. Nimenea să nu se teamă de moarte, că ne-a slobozit pe noi moartea Mântuitorului. Stinsu-o-a pe dânsa Cel ce a fost ținut de aceea. Prădat-a iadul Cel ce s-a pogorât la iad. Amărâtu-l-a pe dânsul, gustând Trupul Lui. Și aceasta mai înainte înțelegându-o Isaia, a strigat: iadul, zice, s-a amărât, întâmpinându-Te pe Tine jos. Amărâtu-s-a că s-a stricat. Amărâtu-s-a că s-a batjocorit. Amărâtu-s-a că s-a omorât; amărâtu-s-a că s-a surpat; amărâtu-s-a că s-a legat. Luat-a trupul și de Dumnezeu s-a lovit; luat-a pământ și s-a întâmpinat cu cerul; luat-a ceea ce a văzut și a căzut întru ce n-a văzut.

Unde-ți este, moarte, boldul? Unde-ți este, iadule, biruința? Sculatu-S-a Hristos și au căzut dracii; înviat-a Hristos și se bucură îngerii; înviat-a Hristos și viață viețuiește; înviat-a Hristos și niciun mort nu este în groapă, că Hristos sculându-se din morți, începătură celor adormiți S-a făcut. Aceluia este slava și cinstea în vecii vecilor. Amin!”

9 APRILIE - IZVORUL TĂMĂDUIRII (IIZVORUL) - Sf. Ga. Ioan 2, 12-22

„După aceasta, S-a coborât în Capernaum El, mama Sa, frații și ucenicii Săi, și acolo n-a rămas decât puține zile. Și erau aproape Paștile iudeilor, și Iisus S-a urcat la Ierusalim. Și a găsit șezând în templu pe cei ce vindeau boi, oi și porumbei și pe schimbătorii de bani. Și, făcându-și un bici din ștreanguri, i-a scos pe toți afară din templu, oile și boii, și schimbătorilor le-a vărsat banii și le-a răsturnat mesele. Și celor ce vindeau porumbei le-a zis: **Luați acestea de aici. Nu faceți casa Tatălui Meu casă de negustorie.** Și și-au adus aminte ucenicii Lui că este scris: **Râvna casei Tale mă mistuie.** Au răspuns deci iudeii și l-au zis: **Ce semn ne arăți că faci acestea?** Iisus a răspuns și le-a zis: **Dărmățați templul acesta și în trei zile îl voi ridica.** Și au zis deci iudeii: **În patruzeci și șase de ani s-a zidit templul acesta! Și Tu îl vei ridica în trei zile?** Iar El vorbea despre templul trupului Său. Deci, când S-a sculat din morți, ucenicii Lui și-au adus aminte că aceasta o spusese și au crezut Scripturii și cuvântului pe care îl spusese Iisus.”

Vineri, în Săptămâna Luminată, ortodoxia sărbătorește Izvorul Tămăduirii, un mare praznic ce datează din a doua jumătate a primului mileniu creștin. Se face referire la o vindecare minunată a unui orb ce și-a recăpătat vederea după ce și-a udat fața cu apa unui izvor situat într-o pădure din apropierea Constantinopolului. Biserica zidită din ordin împărătesc pe locul unde era situat acel izvor a primit hramul „Izvorul Tămăduirii”.

În tradiția Bisericii ni se spune că, înainte de a ajunge împărat, Leon cel Mare (457-474) se plimba printr-o pădure din apropierea Constantinopolului. A întâlnit un orb rătăcit, care l-a rugat să-i dea apă și să-l călăuzească spre cetate. La un moment dat, a auzit-o pe Maica Domnului spunându-i: „Nu este nevoie să te ostenești, căci apa este aproape! Pătrunde, Leone, mai adânc în această pădure și luând cu mâinile apa tulbure potolește setea orbului și apoi unge cu ea ochii lui cei întunecați.” Leon a

făcut întocmai, iar orbul a început să vadă. După ce a ajuns împărat, Leon a construit lângă acel izvor o biserică. La rândul său, împăratul Justinian (527-565), care suferea de o boală grea și s-a vindecat după ce a băut apa din izvor, a construit o biserică și mai mare. De-a lungul timpului, apa acestui izvor a vindecat multe boli și a tămăduit diferite răni și suferințe.

La sărbătoarea de astăzi mergem cu gândul și cu inima mai ales spre Maica Domnului, cea care s-a dovedit izvor al dumnezeirii, prin nașterea Mântuitorului.

În toate bisericile și mănăstirile, după Sfânta Liturghie, se săvârșește slujba de sfințire a apei (aghiasma mică), după o rânduială adecvată Săptămânii Luminate.

Hristos Cel înviat, Izvor nesecat de daruri pentru noi, să fie pururi în mijlocul nostru. Amin!

(Cuvânt Ortodox

nr. 16/72 – 22 aprilie - 30 aprilie 2009)

11 APRILIE - DUMINICA A II-A DUPĂ PAȘTI (A SFÂNTULUI APOSTOL TOMA) St. Co. IOAN 20, 19-31

„Și fiind seară, în ziua aceea, întâia a săptămânii (Duminică), și ușile fiind încuiate, unde erau adunați ucenicii de frica iudeilor, a venit Iisus și a stat în mijloc și le-a zis: Pace vouă! Și zicând acestea, le-a arătat mâinile și coasta Sa. Deci s-au bucurat ucenicii, văzând pe Domnul. Și Iisus le-a zis iarăși: Pace vouă! Precum M-a trimis pe Mine Tatăl, vă trimit și Eu pe voi. Șizicând acestea, a suflat asupra lor și le-a zis: Luați Duh Sfânt; Căroră veți ierta păcatele, le vor fi iertate și căroră le veți ține, vor fi ținute. Iar Toma, unul din cei doisprezece, cel numit Geamănul, nu era cu ei când a venit Iisus. Deci au zis lui ceilalți ucenici: Am văzut pe Domnul! Dar el le-a zis: Dacă nu voi vedea în mâinile Lui semnul cuielor și dacă nu voi pune degetul meu în semnul cuielor, și dacă nu voi pune mâna mea în coasta Lui, nu voi crede. Și după opt zile, ucenicii Lui erau iarăși înăuntrul, și Toma, împreună cu ei. Și a venit Iisus, ușile fiind încuiate, și a stat în mijloc și a zis: Pace vouă! Apoi a zis lui Toma: Adu degetul tău înapoi și vezi mâinile Mele și adu mâna ta și o pune în coasta Mea; și nu fi necredincios, ci credincios. A răspuns Toma și I-a zis: Domnul meu și Dumnezeul meu! Iisus I-a zis: Pentru că M-ai văzut, ai crezut. Fericiți cei ce n-au văzut și au crezut! Deci și alte multe minuni a făcut Iisus înaintea ucenicilor Săi, care nu sunt scrise în cartea aceasta. Iar acestea s-au scris, ca să credeți că Iisus este Hristosul, Fiul lui Dumnezeu, și, crezând, să aveți viață în numele Lui.“

NECREDINȚA, UN SENTIMENT OMENESC

„Fericiți cei ce n-au văzut și au crezut.” (Ioan 20, 29)

Învierea din morți a Mântuitorului ne dă cea mai însemnată dovadă că El este Fiul lui Dumnezeu și Izbăvitor al lumii. În a opta zi de la Învierea Domnului facem pomenirea întâlnirii Domnului cu ucenicii Săi, de față fiind și Sfântul Apostol Toma. În mijlocul ucenicilor „care stăteau cu ușile încuiate de frica iudeilor” ca unii ce erau învățați ai Celui osândit la moarte, răstignit pe Cruce și Înviat din morți, Mântuitorul apare pe neașteptate.

În ziua cea dintâi a săptămânii, „ziua Domnului”, când a avut loc Învierea, a intrat la ei, le-a arătat mâinile cu semnele cuielor și Coasta cea împunsă și „a stat în mijloc” ca să arate dragostea deopotrivă. Mâinile, picioarele și Coasta sunt semnele Pătimirii Sale, iar salutul său: „Pace vouă!” ne arată că a stricat peretele vrajbei și a împăcat pe om cu Dumnezeu pentru că „El este pacea noastră.”

Domnul le vestise bucuria ce le va umple sufletele: „Dar iarăși voi veni la voi și vă voi vedea pe voi și se va bucura inima voastră, și bucuria voastră nimeni nu o va lua de la voi.” (Ioan 16, 22)

Acum, Sfinții Apostoli sunt îmbrăcați cu puterea „de a lega și de a dezlega” păcatele oamenilor, prin suflare dumnezeiască așa cum la Creație a luat omul sufletul său când „omul cu suflare de viață, s-a făcut ființă vie.”

Deși Apostolul Toma s-a convins că Iisus cel Înviat stă în fața sa, deși mai târziu și-a jertfit viața pentru El, rămâne etichetat ca „necredinciosul”. El poartă semnul prototipului îndoielnic în credință.

Cântările din slujba Duminicii lui Toma ne sunt grăitoare: „Cu dreapta cea osârduitoare, Coasta Ta cea de viață dătătoare, Toma a cercetat-o...” (Condacul) și „Cine a păzit mâna ucenicului nersă când s-a apropiat de Coasta Domnului cea de foc?...” (Icosul).

Îndoiala, necredința au devenit roditoare în credință, iar credința s-a transmis din neam în neam spre cei ce cred în dumnezeiasca Lui Înviere.

Toma mărturisește ca altădată Petru: „Domnul meu și Dumnezeul meu.” Mărturisește ce mărturisește Biserica, cele două firi, dumnezeiască și omenească a Fiului lui Dumnezeu, iar Domnul îl fericește și, prin el, pe noi, cei ce punem ca temelie credinței, Învierea din morți.

Episodul cu Toma, precum și „multe alte minuni pe care le-a făcut Iisus în fața ucenicilor Săi” ne fac să credem că Iisus este Hristos, Fiul lui Dumnezeu și, mântuindu-ne „în numele Lui”, dobândim viața cea fericită.

Necredința este sentiment omenesc, credința îl îndumnezeiește pe om. De aceasta să ne încredințeze Bunul Dumnezeu să-L mărturisim în fața semenilor noștri ca Domn și Stăpân al vieții, ca Biruitor al morții și al păcatului și Dătător de viață veșnică.

Preot Marius-Olivian Tănăsie

PE SFINȚII ÎI AVEM CU NOI ÎNTOOTDEAUNA

Nu doar sfinții însemnați în calendar, în sinaxare, în alte cărți de hagiografie sau zugrăviți în icoane, ci ei, toți sfinții lui Dumnezeu, cei mai mulți necunoscuți și necanonizați, acoperiți de propria smerenie și rămași în taină, ce se vor descoperi în mod deplin la a doua venire a Mântuitorului, ca toate tainele lui Dumnezeu din veac ascunse – pe ei îi avem cu noi întotdeauna.

Acești „judecători ai lumii” sau „casnici ai lui Dumnezeu”, cum sunt numiți în Sfânta Scriptură, sunt singurii prieteni adevărați ce ne însoțesc pe calea vieții în mod nevăzut, delicat și simplu. Prezența lor este vie în toate situațiile ce ne marchează existența. Când săvârșim binele, o liniște și o bucurie de negrăit ne inundă ființa, pentru că sfinții se bucură împreună cu noi. Când facem răul în mod conștient, deodată sufletul ni se tulbură, făptura ne e cuprinsă de tristețe, pentru că sfântul ne acoperă cu umbra sa nevăzută și ne dă gând de pocăință și sprijin de îndreptare, pentru că lacrimile sfinților ne umezesc proprii ochi și ne limpezesc gândirea, pentru că mângâierea sfinților ne alină și suplinește până și cea mai evidentă lipsă.

Pentru rugăciunile lor stăm și, pentru că nu le recunoaștem prezența, cădem.

Pentru mila lor suntem vii și pentru neputința de a-i imita murim sufletește.

Ei iubesc libertatea în duh, noi iubim litera care ucide duhul, ei au rupt toate rațiunile omenescului și deseori au scandalizat și au devenit nebuni pentru Hristos, pentru a se ascunde ochilor mult prea lumești și iscoditori și pentru a-și tăinui sfințenia, noi nu căutăm decât afirmarea și slava lumească, ei au copleșit cu căldura bunătății lor și au vindecat prin aceasta patimi ascunse ale semenilor, noi nu știm decât să arătăm cu degetul, să aruncăm cu piatra când cineva greșește, ei au ars neîncetat de focul credinței și iubirii și au fost într-o permanentă stare de jertfă și dăruire pentru a schimba răul în bine, noi căutăm confortul și plăcerea proprie și schimbăm binele în rău.

De aceea numele lor au fost scrise în ceruri. De aceea ar trebui să ne întrebăm ce se va întâmpla cu numele noastre?!

Emil Cioran spunea: „Nu e posibilă o apropiere de sfinți prin cunoaștere. Numai când trezim lacrimile adormite în străfundurile noastre și cunoaștem prin ele, înțelegem cum cineva a putut fi om și nu mai este ..., procesul prin care un om renunță la sine și apucă pe căile sfințeniei.” (Lacrimi și sfinți)

Să trezim lacrimile adormite în străfundurile noastre înseamnă a conștientiza cu ființa noastră cea mai lăuntrică și în profunzime glasul lui Dumnezeu, care neîncetat strigă în noi, glasul ce ne cheamă pe toți la sfințenie și ne arată și calea.

Să căutăm, deci, prezența sfinților în viața noastră ca pe unul dintre darurile cele mai de preț de care Dumnezeu ne-a învrednicit și să reflectăm asupra portretului de sfânt pe care părintele Dumitru Stăniloae l-a creionat atât de inspirat în cuvintele:

„În sfânt nu există nimic trivial, nimic grosolan, nimic josnic, nimic afectat, nimic nesincer. În el se actualizează în grad culminant delicatețea, sensibilitatea, transparența, puritatea, sfiiala, atenția față de taina semenilor. El sesizează stările de suflet ale celorlalți și se ferește de tot

ce le-ar contraria, deși nu se ferește de a-i ajuta să depășească slăbiciunile lor. Din el iradiază continuu un duh de dăruire, de jertfelnicie față de toți, fără nicio grijă de sine, un duh care încălzește pe ceilalți și le dă siguranța că nu mai sunt singuri... El dă curaj întotdeauna, reducând uneori nălucirile produse de temeri, de mândrie, de pasiuni, printr-un umor de aceeași delicatețe. El zâbește, dar nu râde sarcastic, e serios, dar nu înfricoșat. Acordă un preț persoanelor celor mai umile, socotindu-le pe toate mari taine create de Dumnezeu și destinate veșniciei comuniuni cu El. Sfântul se face prin smerenie aproape neobservat, apărând când e nevoie de o mângâiere, de o încurajare, de un ajutor. Nu există greutate de neînving pentru el, pentru că el crede ferm în ajutorul lui Dumnezeu, cerut prin rugăciune. Este cel mai apropiat și, în același timp, fără să vrea, cel mai impunător, cel ce atrage atenția cel mai mult. Îți devine cel mai intim dintre toți și cel mai înțelegător și te simți cum nu se poate mai în larg lângă el și, în același timp, te strâmtorează, făcându-te să-ți vezi insuficiențele morale și greșelile. Nu exercită nicio forță lumească, nu dă nicio poruncă cu severitate, dar simți în el o fermitate neîncovoiată în convingerile lui, în viața lui, în sfaturile ce le dă, încât părerea lui despre ceea ce ar trebui să faci, exprimată cu delicatețe sau cu o privire discretă, îți devine un imperativ pentru a cărui împlinire ești în stare de orice efort și sacrificiu. În delicatețea sfântului se simte puterea lui Dumnezeu.” (D. Stăniloae – *Teologia Dogmatică Ortodoxă*, vol. I)

Monica Sirbu

DRAGOSTEA NU PIZMIEȘTE¹

Omul care are în el iubire adevărată se bucură de realizările duhovnicești și materiale ale semenului său. Omul lipsit de dragoste însă îl invidiază pe semenul său pentru ceea ce a reușit să realizeze. Invidia (pizma) este numită de Sfântul Vasile patimă „nenorocită”.² Ea se manifestă printr-o părere de rău față de binele și fericirea aproapelui și printr-o bucurie față de necazurile lui. Ea devine foarte gravă, păcat împotriva Duhului Sfânt, atunci când îl pizmuim pe aproapele pentru viața duhovnicească, pentru înaintarea lui în virtute. Cauza principală a invidiei este mândria.³

În literatura duhovnicească sunt multe relatări care scot în evidență cât de prăpăstioasă este pizma. Se spune, de exemplu, că împăratul avea doi miniștri pe care-i prețuia. Aveau, însă, fiecare câte o meteahnă: unul era invidios și celălalt iubitor de arginți. I-a chemat la sine și le-a zis: „să ceară unul dintre voi orice cadou voiește, și i-l voi da bucuros. Celălalt, însă, va primi dublu”.⁴ Amândoi se codeau. Iubitorul de arginți îl lăsa pe invidios să ceară ca el, de dragul banilor, să primească dublu. Invidiosul, știind că n-ar suporta ca lacomul să primească dublu, aștepta ca acela să ceară. Până la urmă împăratul l-a provocat pe invidios să ceară. Iar acesta zise: „Măria ta, scoate-mi un ochi, iar colegului meu scoate-i pe amândoi”. Aceasta este pizma. Omul invidios nu are dragoste.

¹ Citat scripturistic din *Imnul iubirii* – 1 Corinteni 13, 1-8. Tălcuirea ce urmează este un fragment din Andrei Andreicuț - *Dragostea, fascinantă și nemuritoare – pledoarie pentru altruism într-o lume egoistă* -, ed. Reîntregirea, Alba-Iulia, 2004.

² Cf. + Andrei Episcopul Alba Iuliei – *Sposedanie și Comuniune*, Alba Iulia, 1998, p. 63.

³ *Teologia Morală Ortodoxă*, V. I, București, 1979, p. 428.

⁴ *Agapie Criteanu – Mântuirea Păcătoșilor*, București, 1939, p. 117.

PAGINA COPIILOR

SĂ ÎNVĂȚĂM ÎMPREUNĂ!

О РУГАЧИВНЕ

RUGĂCIUNE ÎNAINTE DE A MERGE LA BISERICĂ

Azi e ziua Domnului.
Scutur mreața somnului,
Mă închin la Răsărit,
Spre Biserică-am pornit!

Doamne, intru-n casa Ta,
Curățește-mi inima;
Mi-este dor să Te-ntâlnesc,
Să Îți spun că Te iubesc.

Slujba Ta să mă sfințească,
În lumină să mă crească!

SĂ NE ÎUȚĂM ÎMPREUNĂ!

РАСПЫНСВРИ ДИ НУМĂРЫЪ ТРЕСЫТ

Cuvinte creștine
(Sfântul) Mina, Lumina (de Paști),
mila, amin, a milui.

Ghicitori

1. lumânarea
2. duhovnicul

GHICITORI

Sfânt biruitor, călare,
Cu o suliiță-ntr-adins,
Este sfântu-acela care
Pe balaur l-a învins!

La culcare când se duce
Fiecare-și face ... !

КАСПИТАТЕ-СУРАТИЕ

Privește-un porumbel,
E atât de frumușel,
Vrei să fii și tu ca el?
Este alb – parcă-i zăpadă!
Oricine poate să-l vadă;
Parcă-i gata de paradă!
El ne este doar modelul:
De ai Sufletul curat,
Ești frumos ca porumbelul!

ALBINA ȘI PORUMBIȚA

O albină căzuse în apă. Ea își udase aripioarele și nu mai putea să zboare.

Valurile o duceau la vale. Era aproape să se înece.

O porumbiță sta pe ramura unui copac, de la marginea apei. Ea zări pe biata albină și i se făcu milă. Rupse

o frunză din copac și o aruncă înaintea albinei. Albina se urcă pe frunză. Aripile i se uscară și apoi albinuța zbură mulțumită.

Odată un vânător voi să împuște porumbița. Albina înțelese primejdia. Ea alergă la vânător și-l înțepă în mână. Mâna vânătorului tremură și glonțul se duse în altă parte. Porumbița zbură neatinsă.

Dacă faci bine, bine găsești!

CE ÎNSEAMNĂ NUMELE MEU?

Gheorghe – din greacă: agricultor, lucrător al pământului, acest nume deosebit, foarte răspândit la români, dar și la celelalte popoare creștine, ne arată că omul trebuie să fie, înainte de toate, harnic și gospodar. – „Lucrul face sănătate, trândăvia tot păcate.” – Proverb.

Derivate: George, Georgeta, Geo, Geta, Gina, Gelu, Gică, Iordache, Georgiana, Iorga și multe altele.

Sfântul Mare Mucenic Gheorghe (+ 296) este unul dintre cei mai prețuiți sfinți. De neam bun, a îmbrățișat de tânăr cariera armelor, distingându-se repede prin curajul și abilitățile sale. Numit conducătorul unei armate, Sfântul Gheorghe a luptat în numeroase războaie, fiind apreciat de împărat. În timpul prigoanei creștinilor, Sfântul și-a mărturisit și el cu tărie credința și, după amenințări și torturi, a fost executat din porunca aceluiași împărat pe care îl servea în lupte și războaie.

Dar Sfântul Gheorghe apare cel mai des în icoane omorând un balaur sinistru. Se povestește că demult s-a ivit din undele învolburate ale unei ape un monstru cumplit, care mânca

oamenii ce treceau pe lângă apa aceea. Toți erau îngroziți și nu-și mai puteau duce traiul pe acele meleaguri. Prin minune, însă, a apărut Sfântul Gheorghe în chip de ostaș luminos, călare pe un cal și cu o suliiță în mână. Repezindu-se spre fiară, a răpus-o dintr-o lovitură. De atunci, Sfântul Gheorghe este pictat în icoane cum răpune balaurul. În acest fel icoana ne spune că binele întotdeauna învinge răul. În lume există multe lucruri cumplite, dar mai devreme sau mai târziu, Dumnezeu le pune capăt. Dacă ne rugăm cu credință, sfinții ne sar imediat în ajutor, iar răul și necazul din viața noastră se risipesc ca un fum. Icoana Sfântului Gheorghe ne îndeamnă la luptă împotriva răului și a păcatului, amintindu-ne că, de fapt, creștinul este un „ostaș” al lui Hristos, ce luptă mereu cu ispitele.

Sfântul Mare Mucenic Gheorghe este un exemplu de bărbăție și curaj, fiind și protectorul armatei, iar sărbătoarea sa este primăvara, pe data de 23 aprilie, zi prăznuită de sute de ani, cu mare sfințenie, de toți românii.

ДРУМЪ

În satul nostru există biserică, dar preotul locuiește, din păcate, ceva mai departe, în satul vecin. În fiecare duminică dimineața, când vine la Sfânta Liturghie, părintele face o oră și 20 de minute. După slujbă, la amiază, când se întoarce acasă, face 80 de minute. Găsiți vreo explicație pentru acest lucru?

ПАСĂРЕА ДИН СУИБ

Vezi în cuib, copile
Eu am șase ouă.
Peste zece zile,
Poate peste nouă,
Vor ieși din ele
Pui, vreo șase mici.

Pleacă băiețele...
Nu cumva să mi le strici!
Mari când o să crească,
Puii ce i-am scos
Au să-ți mulțumească,
Ți-or cânta frumos.

**Pagină realizată de
Radu-Bogdan Buțu**

18 APRILIE – DUMINICA A III-A DUPĂ PAȘTI (A MIRONOȘITELOR)

St. Ev. Marcu 15, 43-47; 16, 1-8

„În vremea aceea a venit Iosif cel din Arimateea, sfetnic ales, care aștepta și el Împărăția lui Dumnezeu, și îndrăznind, a intrat la Pilat și a cerut trupul lui Iisus. Iar Pilat s-a mirat că a și murit și, chemând pe sutaș, l-a întrebat dacă a murit de mult. Și aflând de la sutaș, a dăruit lui Iosif trupul. Și Iosif, cumpărând giulgiu și coborându-l de pe cruce, l-a înfășurat în giulgiu, l-a pus într-un mormânt care era săpat în stâncă, și a prăvălit o piatră la ușa mormântului. Iar Maria Magdalena și Maria, mama lui Iosif priveau unde l-au pus. Și după ce a trecut ziua sâmbetei, Maria Magdalena, Maria, mama lui Iacov, și Salomeea au cumpărat miresme, ca să vină să-l ungă. Și dis-de-dimineată, în prima zi a săptămânii (Duminică), pe când răsărea soarele, au venit la mormânt. Și ziceau între ele: *Cine ne va prăvăli nouă piatra de la ușa mormântului? Dar, ridicându-și ochii, au văzut că piatra fusese răsturnată; căci era foarte mare. Și, intrând în mormânt, au văzut un tânăr șezând în partea dreaptă, îmbrăcat în veșmânt alb, și s-au spăimântat. Iar el le-a zis: Nu vă însăimântați! Căutați pe Iisus Nazarineanul, Cel răstignit? A înviat! Nu este aici. Iată locul unde l-au pus. Dar mergeți și spuneți ucenicilor Lui și lui Petru că va merge în Galileea, mai înainte de voi; acolo îl veți vedea, după cum v-a spus. Și ieșind, au fugit de la mormânt, că erau cuprinse de frică și de uimire, și nimănui nimic n-au spus, căci se temeau.*”

Despre starea de moarte a duhului omenesc

Sfânta Evanghelie ne vestește nevoița femeilor mironosițe (purtătoare de mir) care l-au urmat pe Mântuitorul în timpul pribegiei lui pământești. Ele au luat parte la pătimirile Lui, au fost de față la îngroparea pe care l-a făcut-o ucenicul cel tănuț, Iosif cel din Arimateea, și cu Nicodim, cel dintre farisei. Iosif, cel care își tănuțise simțământul inimii sale de teama răzbnării Sinedriului, din care făcea parte, nu se învoise cu sfatul și cu fapta lor, trece dintr-o dată peste toate piedicile și șovăielile, merge la recele și crudul Pilat și cere Trupul cel omorât cu moarte de ocară, îl primește și-l îngroapă cu toată evlavie, în grădina aflată în apropierea porților și zidurilor cetății, într-un mormânt nou săpat în stâncă. Îl unge cu cele o sută de litre de amestec de smirnă și aloe, îl înfășoară cu giulgiu curat, așa cum se înfășoară și se ascunde o comoară de mare preț, după care prăvălește o piatră mare la ușa mormântului. Iudeii care urmăreau orice mișcare, aducându-și aminte de cuvântul Mântuitorului: după trei zile Mă voi scula, pun strajă la mormânt și pecetluiesc piatra. Cei din Sinedriu, săvârșind în ura lor cea mai mare nelegiuire, săvârșesc fără să-și dea seama cea mai mare jertfă, prin care se răscumpără întreaga omenire. Iosif și Nicodim, în numele tuturor dreptilor Vechiului Legământ, pecetluiesc prin lucrarea lor cucernica lucrare a fiilor Vechiului Legământ. Fiind de față vineri la îngropare, femeile, pentru a nu se lăsa mai prejos decât Iosif, cumpără, se pregătesc cu miresme, așteaptă să treacă ziua de sâmbătă, zi de odihnă pentru iudei, și Duminică dis-de-dimineată, înainte de a răsări soarele, pleacă la mormânt și își aduc aminte: „Cine ne va prăvăli nouă piatra de pe ușa mormântului?” Dar iată că la mormânt piatra o găsec răsturnată și un înger stă deasupra ei, așteptând venirea femeilor. Când ele au venit, îngerul le-a vestit Învierea Domnului, poruncindu-le să o aducă la cunoștința Apostolilor. Pentru dragostea și râvna lor față de Mântuitorul, ele sunt gata să înfrunte toate pericolele și obstacolele, devenind astfel primii martori adevărați ai Învierii lui Hristos.

„Cine ne va prăvăli nouă piatra de la ușa mormântului?” – au și un înțeles de taină pe care Sfinții Părinți îl descoperă. Mormântul este inima noastră, care a fost cândva Biserică (casă a lui Dumnezeu, unde s-a sălășluit Hristos la Botez). Întrucât viața noastră după Botez este o viață de necredință, de nepăsare și uitare a lui Dumnezeu, Hristos, care a intrat la Botez în suflet, continuă să rămână, dar este ca rănit și omorât de purtarea noastră. Astfel, inima din Biserică devine mormânt. La intrarea acestuia este prăvălită o piatră foarte mare, pe care Părinții o numesc nesimțire – care este starea de moarte a simțurilor duhovnicești, duhul omului fiind mort față de lucrurile duhovnicești, el fiind totodată pe deplin viu față de lucrurile materiale. Vrajmașii lui Dumnezeu veghează asupra pazei mortului, punând strajă la mormânt, pecetluiesc piatra pentru a împiedica învierea sufletului. Se întâmplă ca în urma unei îndelungate boli trupești să se cheltuiască toate puterile și calitățile trupești, atunci boala sufletului, nesimțirea, neaflând hrană, părăsește pe bolnav, lăsându-l istovit, ca mort.

Vrem să cercetăm starea sufletului și să vedem boala nesimțirii, iată: când vrem să citim o carte sfântă, ce plictiseală ne va apuca! Ce greu de înțeles, ce puțin interesant, ce ciudat ni se pare tot ceea ce citim acolo! Cum dorim să scăpăm de această lectură! - Când ne sculăm la rugăciune, ce uscăciune, ce răceală simțim! Cum ne grăbim să terminăm rugăciunea noastră superficială, plină de împrăștiere! De ce? Fiindcă suntem străini de Dumnezeu: credem în existența Lui cu o credință moartă, suntem lipiți cu totul de materie, nu vrem să ne gândim la veșnicie, întrucât viața pământească ni se înfățișează ca nesfârșită. **Cine ne va prăvăli nouă piatra de la ușa mormântului?** Pentru nimicirea nesimțirii sufletești se cere din partea noastră o lucrare statornică, răbdătoare, o viață plină de evlavie, dar fără harul dumnezeiesc nu poate izbândi. La porunca lui Dumnezeu, îngerul Lui se pogoară în ajutorul sufletului osândit, prăvălește piatra împietririi de la inimă și vestește învierea. Pentru că: *vine ceasul și acum este, când morții vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu și cei ce vor auzi vor învia.*

Preot Gheorghe Ionașcu

23 APRILIE – Sf. Mare Mucenic Gheorghe, Purtătorul de Brintă (+303) (Dezlegare la Peste) – Sf. Ep. Ioan 15, 17-27; 16, 1-2

„Zis-a Domnul ucenicilor săi: aceasta vă poruncesc: să vă iubiți unul pe altul. Dacă vă urăște pe voi lumea, să știți că pe Mine, mai înainte decât pe voi, M-a urât. Dacă ați fi din lume, lumea ar iubi ce este al său; dar pentru că nu sunteți din lume, ci Eu v-am ales pe voi din lume, de aceea lumea vă urăște. Aduceți-vă aminte de cuvântul pe care vi l-am spus: Nu este sluga mai mare decât stăpânul său. Dacă M-au prigonit pe Mine, și pe voi vă vor prigoni; dacă au păzit cuvântul Meu, și pe al vostru îl vor păzi. Iar toate acestea le vor face vouă din cauza numelui Meu, fiindcă ei nu cunosc pe Cel ce M-a trimis. De n-aș fi venit și nu le-aș fi vorbit, păcat nu ar avea; dar acum n-au cuvânt de dezvinovățire pentru păcatul lor. Cel ce Mă urăște pe Mine, urăște și pe Tatăl Meu. De nu aș fi făcut între ei lucruri pe care nimeni altul nu le-a făcut, păcat nu ar avea; dar acum M-au și văzut și M-au urât și pe Mine, și pe Tatăl Meu. Dar (aceasta), ca să se împlinească cuvântul cel scris în Legea lor: *M-au urât pe nedrept*. Iar când va veni Mângâietorul, pe Care Eu Îl voi trimite vouă de la Tatăl, Duhul Adevărului, Care de la Tatăl purcede, Acela va mărturisi despre Mine. Și voi mărturisiți, pentru că de la început sunteți cu Mine. Acestea vi le-am spus, ca să nu vă smintiți. Vă vor scoate pe voi din sinagogi, dar vine ceasul când tot cel ce vă va ucide să creadă că aduce închinare lui Dumnezeu.“

Minunatul acesta, vestitul și marele Mucenic Gheorghe a trăit pe vremea împăratului Dioclețian, s-a născut în Capadochia, fiu al unor părinți creștini, care a fost învățat din tinerețe, în spiritul dreaptii credințe. Rămas fără de tată din copilărie, Sfântul s-a mutat cu maica sa din Capadochia în Palestina, fiind cu neamul de acolo și având acolo multe averi și moșteniri. Ajuns la vârsta desăvârșită și fiind frumos la chip și viteaz în luptă, prin osteneală, pricepere și destoinicie, tânărul Gheorghe s-a făcut prețuit și, îmbrățișând slujba armelor, în scurtă vreme, a cucerit cele mai înalte cinstiri, până și dregătoria de conducător de oaste, în garda împăratului.

Se știe că, deși era păgân, împăratul Dioclețian, până în anul 303, nu a luat nicio măsură împotriva creștinilor. Această stare de lucruri a îngăduit creștinilor vrednici să urce până la cele mai înalte slujbe în împărăție. În anul 303 însă, din îndemnul ginerelui său Galeriu, pe care Dioclețian l-a luat ca însoțitor la domnie, a început prigoana împotriva creștinilor. Istoria creștinătății stă martoră că, din anul 303 și până la 313 (anul decretului de la Milan, prin care Sfântul împărat Constantin a dat pace creștinilor), Biserica a trecut printr-o cutremurătoare încercare și o sângeroasă probă: creștinii au fost siliți să aleagă, cu prețul vieții lor, între zeii păgâni și Hristos.

Cunoscând, deci, decretul de prigonire împotriva creștinilor, îndată Gheorghe s-a înfățișat singur înaintea împăratului Dioclețian și, înaintea întregii curți împărătești, a mărturisit deschis că este creștin și că înțelege să slujească în oastea împăratului, ca ucenic al lui Hristos. Uimit de această mărturisire și îndemnat de Galeriu, Dioclețian a dat poruncă să fie dus în temniță și pus la chinuri, ca să se lepede de credință. Și a fost trecut prin toate vămile muceniciei, loviri cu sulița, bătăi la tălpi, lespezi de piatră pe piept, chinul la roată, groapa cu var, încălțăminte cu cuie, băutură otrăvită, bătaia cu vine de bou ș.a. Toate acestea și altele asemenea, Sfântul Gheorghe le-a îndurat cu bărbăție, stând tare în credință.

Pentru cei credincioși, Mucenicii sunt creștini aleși, luminați de Dumnezeu, pentru a duce lupta împotriva păgânătății și a diavolului. Drept aceea, în toiul prigonirilor și în clipele când sunt puși la încercările cele mai sângeroase, Mântuitorul îi luminează cu puteri dumnezeiești, care le ocrotesc trupul împotriva suferințelor.

Deci, cei de față văzând chinurile de moarte, prin care trecea Sfântul Gheorghe și faptul că rămâne viu și nevătămat, mulți dintre

ei s-au lepădat de idoli și au venit la credința în Hristos, slăvind cu un glas pe Dumnezeul creștinilor. Mai mult, în vremea deținerii lui în temniță, Sfântul Gheorghe, atingându-se de un mort, acesta a înviat. Însăși împărăteasa Alexandra, soția lui Dioclețian, văzând acestea, a mărturisit credința ei în Hristos.

În cele din urmă, împăratul a încercat să-l înduplece cu onoruri și cu făgăduințe, dar Sfântul a ales să rămână pentru totdeauna cu Hristos. În fața acestei mărturisiri, văzând că toate încercările lui sunt zadarnice, Dioclețian a dat poruncă să li se taie capetele Mucenicului și împărătesei Alexandra.

Deși ostașii i-au scos afară din cetate, dar pe drum, înainte de a ajunge la locul de tăiere, împărăteasa, slăbind cu trupul, și-a dat duhul. Iar, când au ajuns la locul hotărât, Sfântul și-a ridicat glasul și s-a rugat cu căldură, mulțumind lui Dumnezeu pentru toate binefacerile primite. Astfel, rugându-se cu bucurie și-a plecat capul sub sabia și a fost tăiat în ziua de 23 aprilie, păzind până la capăt credința fără prihană și luând cununa cea neveștejită din mâna lui Hristos, Domnul său.

Dintre toți Sfinții sărbătoriți în lumea creștină, puțini au ajuns la faima de care s-a bucurat și se bucură Sfântul Gheorghe, în cadrul poporului nostru. În satele și orașele țării noastre, foarte multe biserici sunt ridicate în cinstea lui. Mulți oameni, bărbați și femei, îi poartă numele. De asemenea, și multe orașe din țară. Al treilea braț al Dunării, în Deltă, se cheamă Brațul Sfântului Gheorghe. Se știe, apoi, că multă vreme ocrotitorul oștirii române a fost Sfântul Gheorghe. De asemenea, steagul Moldovei, trimis de Ștefan cel Mare la mănăstirea Zograf, de la muntele Athos, are chipul Sfântului Gheorghe, doborând balaurul. Iar acest chip al Sfântului, doborând balaurul, a fost la noi ca un răsnet și ca o chemare a poporului la lupta creștinilor împotriva balaurului vremii, adică a păgânilor otomani și împotriva diavolului. O dovadă este și rugăciunea lui Ștefan cel Mare, scrisă pe steagul său:

„O, luptătorule și biruitorule, mare Gheorghe, în nevoi și în nenorociri grabnic ajutor și cald sprijinitor, iar celor întristați, bucurie nespūsă, primește de la noi această rugămintă a smeritului tău rob, a Domnului Io Ștefan Voievod, din mila lui Dumnezeu, Domnul Țării Moldovei. Păzește-l pe el neatins în lumea aceasta și în cea de apoi, pentru rugăciunile celor ce te cinstesc pe Tine, ca să Te preamărim în veci. Amin. Și aceasta a făcut-o în anul 7008 (1500), în al 43-an al Domniei Sale.”

Dumnezeului nostru slavă, în veci! Amin!

Proloage vol. al II-lea, Craiova, 1991

25 APRILIE – DUMINICA A IV-A DUPĂ PAȘTI (A SLĂBĂNOGULUI)

St. Că. Ioan 5, 1-15

„În vremea aceea, fiind sărbătoare, Iisus S-a suit la Ierusalim. Iar în Ierusalim, lângă Poarta Oilor, era o scaldătoare, care pe evreiește se numește Vitezda, având cinci pridvoare. În acestea zăcea o mulțime de bolnavi, orbi, șchiopi, uscați, așteptând mișcarea apei. Căci un înger al Domnului se cobora la vreme în scaldătoare și tulbura apa, și cine intra întâi, după tulburarea apei, se făcea sănătos, de orice boală era ținut. Și era acolo un om care era bolnav de treizeci și opt de ani. Iisus, văzându-l pe acesta zăcând și știind că este așa încă de multă vreme, i-a zis: Voiești să te faci sănătos? Bolnavul l-a răspuns: Doamne, nu am om, care să mă arunce în scaldătoare, când se tulbură apa; că, până când vin eu, altul se coboară înaintea mea. Iisus i-a zis: Scoală-te, ia-ți patul tău și umblă. Și îndată omul s-a făcut sănătos, și-a luat patul și umbla. Dar în ziua aceea era sâmbătă. Deci ziceau iudeii către cel vindecat: Este zi de sâmbătă și nu-ți este îngăduit să-ți iei patul. El le-a răspuns: Cel ce m-a făcut sănătos, Acela mi-a zis: Ia-ți patul și umblă. Ei l-au întrebat: Cine este omul care ți-a zis: Ia-ți patul tău și umblă? Iar cel vindecat nu știa cine este, căci Iisus se dăduse la o parte din mulțimea care era în acel loc. După aceasta Iisus l-a aflat în templu și i-a zis: Iată că te-ai făcut sănătos. De acum să nu mai păcătuiești, ca să nu-ți fie ceva mai rău. Atunci omul a plecat și a spus iudeilor că Iisus este Cel ce l-a făcut sănătos.“

O CĂLE DE ÎNTĂRIRE A SUFLETULUI: SLĂBICIVNEA TRUPULUI

„Te vindecă Iisus Hristos” (*Faptele Apostolilor 9, 34*)

Pericopele citite în Duminica Slăbănogului prezintă două vindecări de oameni paralizați, una săvârșită de Mântuitorul, iar cealaltă de Sfântul Apostol Petru în orașul Lida. Amândouă sunt puse în lumină pentru a ne arăta dragostea lui Dumnezeu față de om.

Ce om n-ar simți durere sau s-ar învârtoșa la inimă, încât să nu simtă compătimire față de greaua boală a paraliziei?

Cât ar fi omul de bolnav sau de neputincios, tot se mai gândește că s-ar putea face sănătos.

Această nădejde îi mână și pe cei ce stăteau la scaldătoarea Vitezda din Ierusalim, lângă „Poarta Oilor”.

Avea 5 pridvoare cu „mulțime multă de bolnavi: orbi, șchiopi, uscați”, toți „așteptând mișcarea apei”. Între ei zăcea de 38 de ani un om nefericit, care nu avea pe nimeni să-l ajute să intre în scaldătoare după tulburarea apei.

Egoismul celor ce-l înconjurau era prea puternic pentru a ceda locul acestui om nefericit. La el, după cumplita așteptare, nu vine „un înger al Domnului”, ci Cel care alături de Tatăl și de Duhul Sfânt este Creatorul îngerilor.

Sfântul Maxim Mărturisitorul spune despre slăbănog că a cunoscut odată cu vindecarea „virtutea capabilă de cunoștință”, de cunoaștere a lui Dumnezeu.

Înainte de Patima Sa, Domnul S-a rugat: „Iar viața veșnică aceasta este: Să Te cunoască pe Tine, Singurul Dumnezeu adevărat, și pe Iisus Hristos, pe care L-ai trimis.” (Ioan 17, 3)

Slăbănogul vindecat în mod neașteptat nu știa nici măcar cine era binefăcătorul său. Dar L-a întâlnit curând în templu, unde s-a dus să-l mulțumească lui Dumnezeu care l-a readus la viață.

Suferința trupului este urmarea păcatului: „Iată te-ai făcut sănătos, de acum să nu mai greșești.”

Odată ce păcatul pune stăpânire pe om, acesta devine mai întâi slăbănog cu sufletul, deci trebuie să scăpăm de păcate ca să nu suferim urmările păcatului.

Deci, omule, fă lucrarea omului înțelept, caută tovărășia îngerilor, însoțirea apostolilor, bucuria profeților, corturile dreptilor și învrednicește-te de harul și iubirea lui Dumnezeu.

Caută să nu pierzi Împărăția lui Dumnezeu pentru o obișnuință rea și nu da pentru o plăcere trecătoare slava și iubirea lui Dumnezeu.

Preot Marius-Olivian Tănăsie

VALOAREA OMULUI SE MĂSOARĂ CU FRUMUSEȚEA SUFLETULUI, NU A TRUPULUI.¹

MĂINILE MAMEI MELE

Pe prispa însorită a unei căsuțe, pierdută sub potopul de flori de glicină, ședea o tânără mamă, la măsuța de lucru. Împletea de zor un șal pentru fetița care se juca alături de ea cu păpușile.

De la o vreme, fetița se uita din ce în ce mai atentă la mâinile mamei sale. Ochișorii albaștri, care cuprindeau cu dragoste întreaga făptură a frumoasei mame, s-au umplut de nedumerire și, nemaiputând răbda, fetița a izbucnit:

- Mamă dragă, ce urâte sunt mâinile tale!

Lăsând lucrul deoparte, și privind înlăcrimată chipul drăgălaș al fetiței, mama cuprinde căpșorul bălai cu amândouă mâinile și, sărutându-și copila, îi spune:

- Da, copila mea, într-adevăr, sunt foarte urâte mâinile mele.

Ceva mai la o parte – martor tăcut la această întâmplare, tatăl își citea ziarul. A lăsat să treacă vreo câteva clipe, în timp ce fetița își reluase jocul, apoi chemând-o au plecat împreună în grădină.

S-au oprit pe marginea unei brazde, la umbra îmbietoare a pomilor înfloriți.

- Ție îți plac poveștile, Mărioară?, a întrebat-o el.

- Atât de mult că nu m-aș mai sătura ascultând, a răspuns fetița.

- Atunci, ascultă, că-ți voi spune chiar acum una:

„O mămică tânără și frumoasă, cu mâini albe de domniță, avea un singur copil, o fetiță, pe care o iubea ca pe ochii din cap. Părinții copilei nu erau bogați și de aceea nu puteau ține nici măcar o servitoare. În timp ce tatăl se ducea la lucru, mama făcea singură toate treburile gospodăriei. Copila creștea, văzând cu ochii, sub privirile pline de dragoste ale lor.

Într-o zi, mama a plecat la băcănia din apropiere ca să cumpere ceva. Fetița dormea liniștită în pătuțul ei. O scânteie a sărit din sobă pe covor, iar acesta a luat foc. Focul s-a întins cu repeziciune și a cuprins toate lucrurile din cameră. Un fum negru și des a umplut toată casa. La țipetele sfâșietoare ale copilei, au sărit vecinii. Era prea târziu s-o mai poată scăpa. Flăcările cuprinseseră aproape totul și limbi dogoritoare goneau pe cei care încercau a mai scăpa ceva.

Mama îngrozită, care tocmai se înapoia de la băcănie, și-a aruncat pachetele din brațe. Alergând disperată, fără a ține seamă de pericol, s-a repezit prin mulțime spre camera copilei. Toți au încercat s-o oprească, știind că nimic nu se mai poate face.

Dar nu se găseau brațe puternice ca s-o țină din drumul ei. Avea un singur gând: „Să-și scape copilul”. Înfruntând primejdia focului s-a repezit prin flăcări. A pătruns în odaie și din doi pași a fost la patul copilei. A cuprins-o în brațe și cu mâinile ei a potolit flăcările ce cuprinseseră hainele fetiței. Cu fetița strânsă la piept, făcându-i pavăză din brațele sale, a ieșit în curte. Înăbușită de fum, fetița era mai mult moartă decât vie. Ajutoarele ce i s-au dat au readus-o la viață. Copila a scăpat, însă cu prețul rănirii

mâinilor mamei sale. A stat multe luni în spital. La întoarcerea acasă, mâinile ei frumoase erau acum vinete și zbârcite din cauza arsurilor”.

Curgeau șiroaie lacrimile din frumoșii ochi ai copilei. Fără a scoate un cuvânt, s-a ridicat de lângă tatăl său. Apropiindu-se de mama, a îngenunchiat în fața ei și sărutându-i în lacrimi mâinile cele zbârcite, a zis suspinând:

- Măicuță bună și sfântă, mâinile tale sunt cele mai frumoase mâini din lume.

1 Din volumul *Flori în calea tineretului*, Ed. Sf. Mina, Iași, 2008.

CUVÂNT DIN PATERIC

Un frate nedreptățit de alt frate s-a dus la **avva Sisoe** și i-a spus:

- Am fost nedreptățit de cutare frate și vreau să-mi fac dreptate singur.

Bătrânul îl rugă:

- Nu, fiule, mai bine lasă-i lui Dumnezeu răzbunarea.

- Nu mă voi liniști până când nu-mi voi face dreptate.

- Să ne rugăm, frate.

Bătrânul se ridică și zise:

- Doamne, nu mai avem nevoie de tine să te îngrijești de noi, că ne facem noi dreptate singuri.

Auzind fratele acestea, căzu la picioarele bătrânului, zicând:

- Nu mă mai judec cu fratele, iartă-mă, avvo. (Despre Avva Sisoe)

ÎNVIERE

S-a frânt în șoaptă ceasul

în care Sfântul Petru

și-a plâns în taină nestatornicia.

Glas de cocoș a amuțit în noapte,

tăcerea morții lui Hristos

acoperă o lume de păcate.

Îl văd pe Răstignit

încununat cu spini

privind la soare, cum sângerând apune,

și-n chip de înger

pe Maica Sfântă cu lacrimi în priviri

...

Și se făcu-ntuneric

Lumina necuprinsă

și moartea stăpâni dumnezeirea

și groapa, ca o pleoapă uriașă

se-nchise peste-ntreaga omenire.

O lacrimă a Tatălui ceresc

devine ploaie

și din pământ

răsare ca o sămânță

Viața: Hristos a înviat!

Monica Sîrbu

DIN VIAȚA PAROHIEI

Duminică, 7.03.2010, Adunarea Parohială a Bisericii „Înălțarea Domnului” a ales membrii Consiliului Parohial și pe cei ai Comitetului Parohial.

Au întrunit majoritatea regulamentară următorii credincioși:

Pentru Consiliul Parohial , domnii:	Pentru Comitetul Parohial :	Pătrașcu Aurelia
Lungu Bebe	Grigorie Ionica	Mălăescu Cecilia
Mălăescu Gheorghe	Tănăsioiu Mirela	Gruia Ana
Gruia Nicolae	Duicu Frusina	Năstase Aretia
Ivancu Ion	Danciu Ileana	Popescu Constanța
Panduru Nicolae	Andronache Iuliana	Popescu Antilina
Racoceanu Marius Daniel	Groza Dumitra	Crăciun Ilinca
Floroiu Anghel	Ciobanu Maria	Vîlceanu Ana
Popescu Cristian	Avram Ileana	Trandafirescu Melania
Toarnă Matei.	Corobea Doina	Ionescu Aurelia
	Popescu Marioara	Popescu Angela
	Nicola Ionela	Său Zoîța
	Cotocu Valeria	Ionescu Adriana
	Badea Leonte	Arbazanovici Aurelia
	Mladin Marioara	Belingher Cornelia
		Bârcan Valeria.

În ziua de 14.03.2010 au avut loc la ora 18.00 ședința de constituire a Consiliului Parohial, depunerea jurământului și alegerea episcopului.

În ziua de 21.03.2010 a avut loc la ora 18.00 ședința de constituire a Comitetului Parohial.

Mandatele membrilor aleși sunt pentru perioada 2010-2014.

RUGĂCIUNE PENTRU VRĂJMAȘI

Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, Cel Unul născut din Tatăl, mai înainte de veci, Carele de bună voie ai primit moartea pe cruce pentru mântuirea neamului omenesc și ca un mieluleț fără de glas împotriva celui ce-l înjunghie, așa nu Ți-ai deschis gura; căci pe cruce fiind răstignit între cei doi tâlhari și batjocurile de la cei potrivnici primind, spre cer Ți-ai ridicat ochii și cu bunătate Te-ai rugat: „Părinte! Iartă-le lor, că nu știu ce fac.” Tu, Doamne, ne-ai învățat să nu stăm împotriva celui rău și ai zis: „De te va lovi cineva peste obrazul cel drept, întoarce-i și pe cel stâng”. Asemenea, Tu ne-ai poruncit zicând: „Iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei ce vă blestemă, faceți bine celor ce vă urăsc și rugați-vă pentru cei ce vă vatămă și vă prigonesc, ca să fiți fiii ai Părintelui vostru cel din ceruri, căci El răsare soarele Său și peste cei buni și peste cei răi și plouă și peste cei drepți și peste cei nedrepi”.

IUBEȘTE!

Iubește ca să poți ierta,
Iubește tot și nu uita:
Iubirea e comoara ta!
Trăiește frumos viața ta.
Fii totdeauna de folos,
Fă bine ca să poți fi sfânt
Și nu uita ca pe pământ,
Să fii bun și blând mereu,
Ca fiu să-l fii lui Dumnezeu!

Însuși Tu, întru tot Bunule Împărate, caută la mine nevredele robul Tău și dă-mi tărie, ca să nu mă mânie împotriva vrăjmașului meu și să nu-i întorc lui loviturile cu răzbunare, căci „numai al Meu este a răzbuna”, grăiește Domnul; iar nouă, făpturilor celor după chipul și asemănarea Ta, ne-ai poruncit Tu însuși: „Ca să nu apună soarele peste mânia voastră” și daruri la sfintele Tale altare să nu aducem până nu ne vom fi împăcat mai întâi cu cei în neînțelegere cu noi! Tu, Care în luminoasa și sfânta rugăciune „Tatăl nostru” ne înveți să ne rugăm zicând: „Și ne iartă nouă greșalele noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri”, ajută-mi mie, Doamne, ca, potrivit cuvintelor Tale, să răsplătesc cu bine celor ce mă urăsc, celor ce mă vatămă și celor ce mă prigonesc. Dă-le, Doamne, pacea Ta, luminează-le mintea, ca să Te cunoască pe Tine și poruncile Tale, curățește-le inima și o îmlădie, ca să-și vadă greșalele și să se căiască de nedreptățile lor! Nu-i lăsa pe ei, Doamne, în rătăcire și în păcat! Trimite-le lor binecuvântarea Ta ca să se întoarcă și să se mântuiască și să fie vii întru împărăția Ta! Iar mie, Stăpâne, dăruiește-mi duhul curăției, al gândului smerit, al răbdării și al dragostei, pentru ca în pace și cu bucurie pururea să grăiesc către Tine unele ca acestea: „Iartă-ne nouă greșalele noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri”. Amin!

ÎNTĂLNIRI ALE GRUPULUI PAROHIAL DE TINERET „ÎNĂLȚAREA DOMNULUI”

Duminică, 11 aprilie, ora 18: Film – Cămașa lui Hristos.
18 aprilie: Acatistul Sfântului Gheorghe.
25 aprilie: Studiu biblic – Sfânta Evanghelie după Matei, cap. 2.

Vă rugăm urmăriți avizierul de la intrarea în Biserică!
Informații la: 0727.78.16.91.